

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De homine per Sanctum Iacobum à suspendio liberato, cap. 58.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

procellas intumescens, ventosque frementes illam cum fide leuauerunt; & ecce Dominus Apostoli sui meritis, quem de mari vocauit, suffragantibus, imperauit mari & ventis, & facta est in ipsa hora tranquillitas tam magna, vt omnes qui in naui erant mirarentur. Reuertetes verò Coloniam, denarios reddiderunt, pellem beato Andreae gratis offerentes, collati non immemores beneficij.

Matt. 6.

CAPVT LVIII.

Cuis quidam de Traiecto inferiori, cum filio ad *De sancto*
sanctum Iacobum profectus est: accidit, si bene *Iacobo.*
memini, vt in quodam loco hospes eius nescio quid perderet, & suspicionem de eo habens, furtum illi coram iudice ciuitatis imponeret. Quo negante, & dicente: Deus nouit & sanctus Iacobus testis est, me nunquam fuisse furem, neque furis socium. Verbis iudex non credidit, sed suspendij sententia innocentem damnauit. Videns filius patrem dānatum, nec aliquid ei prodesse fratrum testimonia, flets & eiulans dixit ad iudicem: Rogo vos domine, quatenus intuitu Dei & sancti Iacobi me suspendatis, patre meo dimisso: ego enim noui innocentiam illius. Cuius fletibus & instantia, tandem iudex victus, patrem absoluit, ipsumque suspendit. Pater verò tristis nimis cum sociis procedens, & limina beati Iacobi visitans, ipsique pro anima filij supplicans, postquam ad locum suspensionis rediit, ait fratribus: Ecce fratres filius meus, precor vt paululum subsistatis, donec illum deponam & sepeliam. Audita voce patris, respondit: Bene venias pater, adhuc enim viuus depositus ab eo, & interrogatus, quænam esset causa tanti miraculi, ait: Sanctus Iacobus Apostolus ab ea hora, qua huic patibulo appensus sum, vsque nunc, manibus suis sustentauit me: non esuriui, non sitiui, nihil doloris sensi, nec vnquam melius mihi fuit omnibus diebus vitæ meæ. Statimque pariter ad beatum properantes Apostolum, filius vt votum suum solueret, pater vt gratias rependeret, incolæ reuersi sunt in ciuitatem Traiectensem. Et est idem miraculum in eadem ciuitate, sicut nobis re-

tulis

DE DIVERSIS VISIONIBVS

zilit Wilhelmus monachus noster, ibidē Canonicus, valde celebre atque notissimum. APOLLONIVS: Stupenda sunt quæ dicis. CÆSARIVS: Referam tibi aliud miraculum de sancto Thoma Apostolo, meo iudicio majus isto.

CAPVT LIX.

IN villa, quæ dicitur Holenbach, miles quidam habitauit nomine Gerardus; huius nepotes adhuc viuunt, & vix aliquis in eadem reperitur villa, quæ lateat miraculum, quod de illo dicturus sum. Hic sanctam Thomam Apostolum tam ardentem diligebat, tam specialiter præ ceteris sanctis honorabat, vt nulli pauperi, in illius nomine petenti eleemosynam, negaret: multa præterea priuata seruitia, vt sunt orationes, ieiunia, & missarum celebrationes illi impendere consuevit. Die quadam, Deo permittente, omnium bonorum inimicus diabolus ante ostium militis pulsans, sub forma & habitu peregrini, in nomine sancti Thomæ hospitium petiuit: quo sub omni festinatione intromisso, cum esset frigus, & ille se algere simularet, Gerardus cappam suam foderatam, bonam satis, qua se tegeret iens cubitum, transmisit. Manè verò, cum is qui peregrinus videbatur, non appareret, & cappa quaerita, non fuisset inuenta, vxor marito irata ait: Sæpe ab huiusmodi truttanis illusis estis, & adhuc à superstitionibus vestris non cessatis. Cui ille tranquillo animo respondit: Noli turbari, bene restituet nobis hoc damnum sanctus Thomas. Hæc egit diabolus, vt nihilitem per damnum cappæ, ad impatientiam prouocaret, & Apostoli dilectionem in eius corde extingueret: sed militi cessit ad gloriam, quod diabolus preparauerat ad ruinam, & inde ille amplius est accessus, vnde iste confusus est ac compunctus. Nam paruo cemenso tempore, Gerardus limina beati Thomæ adire volēs, cum esset in procinctu positus, circulum aureum in oculis vxoris in duas partes diuidens, easque coram illa coniungens, vnā illi dedit, & alteram sibi reseruauit, dicens: Huic signo credere debes, rogo etiam vt quinque annis reditum meū expectes, quibus expletis,